JOSEP M. POUS

"¡ANCHA CASTILLA!"

VAUDEVILLE CATALÁ EN UN ACTE

Imprempta Baxarías - Mitjà de Sant Pere, 57

Barcelona 1913

"¡Ancha Castilla!"

Josep M. Pous

"¡Ancha Castilla!"

Vaudevill català en un acte

Imprempta BAXARÍAS
Mitjá de Sant Pere, 57
BARCELONA : : : : : : 1913

REPARTIMENT

PERSONATGES	ACTORS
Pura.	SRA. OLIVER.
Rosa Riudoms.	» MARCO.
Fé	» MAS.
Marqués de Terra-roja	SR. MIR.
Doctor Armando Riudols. . . .	» ZANÓN.
Pep, criat.	» SANTPERE
Lapera	» OYA.
Recolons	» MAELLA.

La escena en Barcelona.—Epoca, arc.

Director: Senyor Josep Santpere.

Aquest *vaudeville* fou estrenat amb brillant èxit, en el Teatre Nou la nit del dia 16 d'Abril de 1913.

ACTE ÚNIC

Riquíssim saló en casa de Pura Alfondo, un balcó practicable; a la dreta, primer terme, una porta; en segón terme, un petit *secreter*. En un àngul, i en tercer terme, la porta d'entrada. A la esquerra, primera caixa, una porta; en segón terme, una petita taula. En un àngul de la dreta, un armari,

Al costat una caixa de guardar caudals. A la dreta, un vetllador. A la esquerra, una *chaise longue*. Mobles, cadires, marqueseta, etc. etc. tot d'estil modesrnista. Molt *chiq*.

ESCENA PRIMERA

ARMANDO I PURA

Armando de genollons sobre d'un coixí als peus de Pura. Pura, sentada en la chaise-longue.

Armando. ¡Pura!

Pura. ¡Vida meva!...

Armando. ¡Quant t'estimo!

Pura. ¡I jo a tú! Si, Armando, soc felis estimante:.. i estic orgullosa en ser estimada per tú... el Doctor Riudols... una lumbrera de la ciencia.

Armando. També jo soc felís i'm vanaglorío de que siguis meva... però amb tot i això visc intranquil.

Pura. ¿Per a la teva senyora?

Armando. Per a la meva senyora.
(*S'aixeca amb pena. Pura l'ajuda a alçarlo*) Ja desde que varem estimarnos. ¡Pura meva!...

Pura. (*Amb sentiment.*) Avui fa tres setmanes.

Armando. (*Sentantse al costat de Pura.*) Si, la meva senyora, allavores no's trovaba aquí... Havía anat a passar quinze dies a Figueres, a casa de la seva mare... podiem estar tranquils... mes ara qu'ha retornat, no sé, sembla tingui sospites .. A cada moment, sens jo sapiguer perqué, me pregunta qui es el malalt que visito en aquesta casa.

Pura. I tu li respons qu'es el vell Baró de la Resclos, un digne caballer que té una neboda molt interessant.

Armando. Si, això li responc, i la meva senyora sembla es creu li dic la veritat. (*Se aixeca.*) però amb tot això, no sé, tinc por.

Pura. (*S'alsa.*) No sé de què amb les precaucións qu'hem pres. Havèm fet vestir al meu criat de vell malalt atxacós; li havèm dit que té de representar el paper de tio meu; que's dirà Baró de la Resclosa, i ell s'ha conformat a desempenyarlo, I creu que ho fà a les mil maravelles; are'l veuràs. (*cridantlo.*) ¡Pep, ¡Pep! (*Surt del balcó.*)

ESCENA II

Dits i PEP

Pep. (*Amb bata i gorro de dormir. Dessota la bata, indumentaria dé criat.*) Senyoreta...

Pura. (*A armando.*) ¿Què't sembla?

Armando. No està mal.

Pura. ¿Era al balcó, Pep?

Pep. ¡Vaia! Al balcó passejantme amunt i avall i tossint amb totes les mevos forces, tal com vostè m'ho ha manat. (*Treu de la butxaca una capsa de llauna que contè sucre candi, ne menja un troç i convida al Doctor que rehusa.*)

Pura. Molt bé; torni al balcó i continúhi'l passeig i la tos.

Pep. Perdi quidado.

(*Pep torna al balcó, i se'l sent tossir dos o tres cops.*)

ESCENA III

PURA *i* ARMANDO

Pura. Escoltn: suposèm que la teva senyora no't creguès, que dubtès; supusèm que tinguès l'idea d'informarse; tot lo vehinat podrà certificar que'l vell malalt existeíx realment, ja que tothom l'haurà vist passejarse pe'l balcó i l'haurà sentit tossir.

Armando. S'ha de tenir picardía per atinar amb això.

Pura. ¡S'en tè quan s'estima!

Armando. ¡Pura!

Pura. ¡Armando!... (*Armando consulta'l seu rel lotge.*) ¿T'en vàs?

Armando. Si, tornarè dintre de mitg hora; el temps precís per visitar a una velleta.

Pura. Torna aviat.

Armando. Júrem que'l temps te semblarà llarc.

Pura. T'ho juro.

Tots dos. ¡Adeu! (*S'abrassen.*)

(*Armando se'n và per la dreta.*)

ESCENA IV

PURA, *després* FÉ

Pura. ¡Pobre Doctor!... que n'està d'engrescat!... (*Surt Fé pe'l primer terme esquerra.*) ¿Té la llibreta de gastos, Fé?

Fé. (*Amb dos llibretes a la mà.*) Si, senyoreta. Aquí té la d'en Pep, i aquesta es la meva. (*Les hí dona.*)

Pura. (*Indícantli el vetlladó.*) Miri, Fé; en'aquí hi hà més pols que a la plassa de Catalunya,

Fé. Té rahó, senyoreta. Dispensi, m'havía descuidat de passarhi el drap.

(*Pura se'n và per la dreta primer terme. Fé, espolsa el vetlladò.*)

ESCENA V

FÉ *i* PEP

Pep. (*Surt del balcó.*) Vostè dirà'l que voldrà, Fé, mes quan s'encarrega a un criat de que se disfressi de carnestoltes, per a fingir de vell atxacòs, se'l deu retribuir, se'l deu gratificar... I de no ferho, s'exposa a que'l criat descontent...

Fé. ¿Ho diu per la senyoreta, això?

Pep. Es clar, per ella... es *rata*, es *rata*, i no té dret a serho... perquè, després de tot, ¿qu'es la senyoreta? ¡Una *cocotte!*

Fè. (*Indignada.*) ¡Oh!

Pep. Jo no ho diría si ella tingués un socio... ní encare que'n tingués dos, però fille, al menys ne té quatre... El doctor Riudols i després el marqués de Terra-roja, i després

el jove Lapera, i després el jove Recolóns... ja fan quatre, i a partir de quatre, s'es *cocotte*... Vaia, vaia, això ho sap tot lo mon, sobretot els que sortím de nit.

Fé. Be, però vosté no'm negarà que la senyoreta no es com les altres. No es vulgar. Es educada. fina, discreta i te cops qu'honra a la professió.

Pep. Pero es *rata*, no'm treurà d'aquí, es *rata*. ¡Ah! si jo fos un Deu o un geni! A tots els que son *rata*, els enmatzinava.

Fé. ¡Si qu'ho foria fort!

Pep. Créguim, Fé, en el mon no s'acabarà la miseria mentres hi hagi miserables, entengui, *ratas*. Ella fà sumes, regatexa'ls comptes, examina les llibretes... Apropòsit de les llibretes, ¿li ha donat la meva?

Fé. Si, are mateix.

Pep. Veiàm que dirà, ja ho veurèm.

(*Surt Pura per la dreta.*)

ESCENA VI

Dits i PURA

Pura. (*Porta les dos llibetes i en dona una a Fé.)* Tingui, Fé... hi hà una equivocació d'una pesseta al meu favor. ¿Si ho vol veure?... Es error de ploma.

Pep. *(Apart.)* ¡Horror!

Fé. ¡Vol callar! tinc confiança en vostè senyoreta. (*Pura va a buscar monedes a la seva caixa, tancantla després.*)

Pura. Aquí té'l seu diner.

Fé. Gracies, senyoreta. (*S'en va per la dreta*)

ESCENA VII

PURA *i* PEP

Pura. Senyor Pep, are ens tócr a'ls dos.

Pep. (*Apart.*) ¿Que'ns toca?

Pura. He repassat la llibreta...

Pep. Veliaquí una feina que jo en son lloc no la faría. Procuraría darme gustos, plers, si jo fos senyora.

Pura. (*Amb dolça veu i passantli la llibreta sobre'l nas d'en Pep.*) Digui, digui, ¿què ha escrit en'aquí?

Pep. ¿Aquí?

Pura. Si, ¿aquí? Dia set de Febrer, doscentes pesetes da sucre candi pe'l pobre vellet malalt. (*Pep aprova amb el cap.*) ¿I be?.:.

Pep. I bé. ¿que no ho ha entès això senyoreta?

Pura. No. ¡Doscentes pessetes!...

Pep. Vostè s'omple la boca díhent aquesta quantitat. No son més que quarante duros. Me sorprent que no ho hagi entès. Es un modo delicat de fer entendre a la senyora que quan s'encarrega a un criat de fingir de vell atxacòs, tossint amb perill de la gargamella, se'l deu gratificar.

Pura. ¡Ah! ah!

Pep. Jo'm cria que vostè hauría somrigut...

Pura. Are vegi.

Pep. I desprès d'haver somrigut no li hauría dolgut la ínfima quantitat de quarante duros de sucre candi.

Pura. Doncs s'enganya; ni he somrigut, ni estic disposta...

Pep. ¿Aixís digui que no ho pagarà?

Pura. Naturalment.

Pep. En aquest cas, i apesar mèu, dec dir a la senyora que'm veig obligat a tornarli aquesta bata i el *gorro*, ¡Ja n'he fet prou de malalt! (*Surt Fé per la dreta.*)

ESCENA VIII

Els meteixos i FÉ

Fè. Senyoreta, senyoreta.

Pura. ¿Quí acaba de trucar? ¿es el Doctor?

Fé. No, es la seva senyora.

Fé. ¡La seva senyora!

Pura. Si... la seva propia esposa... la senyora Riudols m'ha dit...

Pura. ¡La senyora del Doctor a casa!

Fé. Diu que desitja parlar amb el senyor Baró de la Resclosa.

Pura. ¡Ah! (*Pep se treu la bata i el gorro.*)

Fé. L'hi he contestat, que'l senyor Baró se troba molt mal per a rébrela,; ella ha insistit i ha dit: Si no es passibíe enrahonar amb el senyor Baró, al menys pugui parlar amb la seva neboda.

Pura. Desconfía, està vist.

Fé. Això crec.

Pura. Desconfía i ella vol veure el malalt amb sos propis ulls, doncs bé el veurà. (*A Pep amb veu melosa*) ¿No es veritat, Pep, que'l veurà?

Pep. (*Digne*) Això depent de la senyoreta.

Pura. Aceepto el sucre candi. ¡Li donaré les doscentes pessetes!

Pep. (*Intérrompentla.*) Quaranta duros.

Pura. ¿Però podriè contar amb vostè?

Pep. *(Posantse la bata i el gorro.)* Desde'l moment que vostè es rahonable ..

Pura. *(Ajudada de Fé, disposant la* chaise longue.) Depressa, posis a la *chaise longue*.. aprop de vostè, aquesta tauleta. *(Fé va a buscarla i la col-loca prop de la* chaise longue.) Posi sobre d'ella força empolles i frascos. Corri, Fé.

Fé. ¿Ahont son, senyoreta?

Pura. Al mèu quarto de toi-lette... sobre'l lavabo; porti tot quant trobi.

Fé. Volant, senyoreta. *(Mútis per la dreta, primer terme.)*

Pura. *(Baixant la persiana.)* Menys claror. *(A Pep.)* Vostè ja sab el que té de fer. ¿Està al corrent de la situació?

Pep. *(S'agèu a la* chaise longue.) Si, senyora; perdi cuidado, ja ho veurà...

(Comença a tossir. Surt Fé.)

Fé. Ja son aquí.

Pura. *(Disposantles sobre la tauleta.)* Està be... mentres tant fássila entrar. *(Mútis Fé.)* ¡Pep, per Deu no fassi cap planxa!

Pep. Perdi cuidado, si un cop ja vaig fer comedia amb uns aficionats. *(Tossint i gemegant amb totes les seves forces.)* ¡Ejem! ejem! ejem! ¡ah! ah! ay!... !Ejem! ejem!... ¿Qué li sembla, ho faig bé?

Pura. *(S'assèu prop de Pep, brodant.)* Sí, peró no's mogui tant. *(Surt Fé.)*

Fé. *(Anunciant.)* La senyora Riudols...

(Surt Rosa. Mútis Fé.)

ESCENA IX

PURA, PEP *i* ROSA

Rosa. (*A Pura.*) Senyora...

Pura. (*Que s'ha alçat, saludant.*) Senyora... *(Parlant baixet com diutre d'un cuarto d'un malalt.)*

Rosa. Li suplico que'm dispensi si la molesto, senyora, però com que'm precisa donar un recado al mèu marit i'm creia trovarlo aquí, m'he pres la llibertat...

Pura. Fàssim el favor de seure senyora.

Rosa. No, gracies; no's molesti...

(*En aquí Pèp té un exès de tos; Pura se acosta prop d'ell.*

Pura. *(Baix a Pep.)* ¡Be, Pep; molt be!

Rosa. (*Apart.)* (Hi hà un vell malalt... el méu marit no m'ha enganyat.)

Pep. (*Tossint mes dolç.)* ¡Ejem! ejem!

Rosa. (*A Pura.*) ¿Es el séu tio, senyora?

Pura. Si, senyora; ¡pobrissò!...

Pep. (*Tossint.*) ¡Ejem! ejem!... ¡ola! ola!... ¡ejëm!... oh!...

Rosa. *R*epeteixo, li suplico me dispensi; cregui que de no ser un assumpte urgent...

Pura. El Doctor fa poc ha sortit d'aquí senyora.

Pep. (*Gemegant.*) ¡Noia, no...ia!...

Pura. (*Acostantse, prop de Pep.*) ¿Qué vol tío?...

Pep. ¿Amb qui parles? Es qu'ha vingut l'aputecari?

Pura. No, tio; enrahono amb una senyora.

Pep. ¡Una senyora!

Pura. Si, la senyora Riudols, la esposa del Doctor.

Pep. ¡Ah!... La senyora del Doctor!!

Pura. Si; se creia trovarlo aquí i li deia que fà poc se'n acaba d'anar.

Pep. Es cert, ja ha vingut... (*Olvidantse i reprenent sa veu natural.* Però tornarà, no ho dupti, ja tornarà. (*Pura li dona dos cops de puny per a recordarli son paper.*)

Rosa. ¡Ah!

Pep. (*Amb veu de malalt i mirant a Pura.*) Ens estima tant el Doctor... Tot el dia està *encolat* aquí.., ve al matí... ve a la tarde... Jo crec que si hi hagués necessitat .. fins hi passaría aquí la nit i tot.

Pura. (*Baix i donantli cops de puny.*) Calli, burro! (*Và a la tauleta, i aboca el contingut d'un frasco en una copa.*)

Pep. (*A Rosa.*) Tal com me veu, senyora, jo soc un cas escepcional; per a això el Doctor me visita amb... amor. (*Tús.*) ¡Ejém! ejém!...

Pura. (*Oferint la copa a Pep.*) Tingui, tio; begui, begui...

Pep. (*Desprès d'hever begut, fent molts escarafalls*) ¡Ex!... ex!... ¿Què es això? ¿qu'es això?...

Pura. (*Baix desprès d'haver mirat el frasco.*) Es aigua de Colonia... no temi, no li farà mal.

Pep. (*Apart.*) ¡Cristo!... ¿No es pas salfumant? ¡No fem bromes!...

(*En aquí'l reprén violenta tos, fins fer mútis. Rosa.*)

Rosa. Ja que'l meu espòs no's trova aquí, senyora,'m retiro. He tingut molt gust co-

nèixer a vostès, i desitjo es restableixi el seu tío.

Pep. ¡Ai, ja'm torna a venir allò!... (*Saludant*) Senyora...

Pura. Senyora...

Rosa. No's molesti, li suplico.

Pura. Dispensim, senyora, no'l puc deixar. (*Rosa fà mútis.*)

ESCENA X

PEP, ROSA *i després* FÉ

Pep. ¿Ja es fora?

Pura. (*A la porta mirant.*) Si, la Fé li obra la porta. Ja ha sortit. (*Cridant.*) Fé, seguéxila, i vègi aont và.

Fé (*De dins.*) Vaig, senyoreta.

Pep. (*Continúa fent escarafalls.*) Senyora, ¿no es pas salfumant lo que m'ha donat? Per que tinc tota la *ferramenta* escaldada. Un altre vegada qu'hagi de representar aquest paper no m'en fassi pas veure d'aiga de Colonia. ¡Ex!...

Pura. No tingui por, senyor Pep, no tindrà mes ocasió de representar a casa meva la escena del vell malalt... ¿Dos centes de sucre candi ha dit?

Pep. Quarante duros, si senyora.

Pura. (*Adicionant.*) El séu compte del mes passat... i vuit dies qu'estic obligada a donarli...

Pep. ¿Còm vuit dies?

Pura. Fan doscentes trenta vuit pessetes. (*Lí entrega la llibreta.*) Contiu vostè mateix. (*Obrint la caixa.*) »Doscentes trenta vuit pessetes» Aquí té'l compte, senyor Pep, i

are... ja'm pot compendre... (*Ensenyantli la porta.*)

Pep. ¡Massa de Deu que la entenc!.. Me dona la *hoja de lata.*)

Pura. Si, senyor, la *llauna.*

Pep. La veritat, jo'm creia després del modo de tossir... *nada,* rès, veig que la senyora, no pot pahir el sucre candi. Vostè, senyoreta; te moltes qualitats bones... moltes... moltes, i es sensible que... aqueixes qualitats siguin menyspreuades per un defecte. Vostè es *rata,* més que *rata, marrapa.* (*Se disposa a marxar.*)

Pura. (*Detenintlo.*) Esperis, senyor Pep. Donguim la bata i el gorro.

Pep. Aquí ho té tot. (*Se treu la bata i el gorro i ho deposita sobre d'una cadira. Surt Fé.*

Pura. (*A Fé.*) ¿L'ha seguida?

Fé. Veurà: ha pujat en un cotxe, peró m'ha semblat sortía d'aquesta casa molt satisfeta. Com qu'ha vist el malalt. jo crec que pot estar vostè ben tranquila. (*Aixeca la persiana. Claror en la escena.*)

Pep. (*A Pura.*) Bona jugada... La senyoreta ja no té rès que temer i com que ja pot estar tranquila. la senyoreta'm despedeix; no pensa mal, té molta rahò.

Pura. *Bueno,* estiga bó.

Pep. (*Apart.*) Si, estiga bò, senyor Mauri. (*Alt.*) Estigui bona... i per provar que no li guardo cap rencor... (*Donanlli la mà*)

Pura. ¿Qué es això?

Pep. Perdoni... com que això no costa rès, me pensaba que vosté no rehusaría... (*Pura li senyata la porta.*) Ja me'n vaig, senyore-

ta, ja me'n vaig. (*A Fé sortint.*) ¡Es *rata*, es *rata! (S'en và per la dreta.*)

ESCENA XI

PURA *i* FÉ

Pura. Es un pillet, Fé.

Fè. Si, senyora, si. Temo li fassi una trastada.

Pura. Si s'atrevís, ja procuraria jo defensarme. (*Sona'l timbre.*) Fé, sembla que truquen.

Fé. Si, senyora; però m'agrada tant sentirla a vostè...

Pura. Deu ser el Doctor; vagi, vagi a obrir. (*Fé fá mutis per la dreta. Pura treu de son secreter un dietari.*) Amb tot aixó els meus comptes no estàn en regle. Acado de dar doscentes trenta vuit pessetes que no esperaba darles; això enredarà'ls meus comptes. (*S'assenta en la* chaise lougue *i's possa a sumar en el dietari.*)

Fé. (*Sortint.*) No es el Doctor, senyoreta, es el senvor Lapera.

Pura. *Bueno*, fàssil entrar. (*Mútis Fé. Lntra. Lapera.*)

ESCENA XII

PURA, LAPERA *després* FÉ, *després* RECOLÓÑS

Lapera. *Bnenas.* ¡Pura!...

Pura. Deu lo guard Lapera; ¡ditxosos els ulls que'l poden veure! Poques persones hi hà que'm siguin les visites tan agradables com les de vostè. Escolti, ¿té doscentes pessetes?

Lapera. ¿Doscentes pessetes? (*Apart.*) Ja he rebut.

Pura. ¡Si!

Lapera. *(Treient de la cartera un bitllet de cent, i depositantlo sobre'l vetllador. Alt.)* Miri, un bitllet de cent pessetes. No'n porto mes.

Pura. *Bueno*, les altres .. ja ho trovarém un altre dia. *(Timbre de dins. Alsantse i apart.)* Aquest cop deu ser l'Armando. *(Obrint la porta de la dreta, primer terme.)* Lepera, entri aquí.

Lapera. ¿Qu'entri aquí?

Pura. Si, li prego.

Lapera. *Bueno, bueno*; però no m'hi fassi estar molt temps. No fassi com l'altre dia que es va descuidar d'avisarme...

Pura. No temi.

Lapera. Es que tinc una cita amb en Recolons, per cert de molta importancia... ens hem de trovar a la plassa de *Palacio*.

Pura. Perdi cuidado. *(Fa entrar a Lapera en el cuarto. Surt Fé.)*

Fé. Senyoreta, no es pas el Doctor; es el senyor Recolóns.

Pura. Fássil entrar.

(Surt Recolóns, qui a més de no poguer pronunciar les erres, parla bon xic papissot.

Recolòns. ¡Pula, Puleta meva!

Pura. Quants dies sense veurel! Poques persones hi hà que'm siguin les visites tan agradables com les de vosté. ¡Ah! dolent!... Escolti, Recolóns, ¿tindría doscentes pessetes?

Recolòns. ¿Doscentes pessetes?

Pura. Si.

Recolóns. *Treient de la cartera dos bitllets*

de cinquante pesse'es.) Doscentes no, però mili, dos bitllets de cinquanta.

(Els deposita sobre'l vetllador.)

Pura. *Bueno,* les altres cent, ja les trovarèm un altre dia. Gracies. ¿eh?

Recolòns. ¡Vol callar! *(Timbre de dintre. Pura obra la porta del cuarto esquerra primer terme.)*

Pura. Are, ja'm farà'l favor d'entrar aquí.

Recolòns. ¿Qu'entli aquí?...

Pura. ¿Rehusa?

Recolòns. No... pelo al menys ¿està zegula de que a dins no hi há ningú?... Es que el altle dia hi vaig trovar al méu cunyat, i com que no'ns fem...

Pura. Li asseguro, no hi hà ningú.

Recolóns. ¡Li zuplico no'm fassi espelal gaile; juztament estic citat amb en Lapela pe'l un azumpte impoltantíssim i el lloc de leunió e a la *Palaza* de *Palacio.*

Pura. *(Empenyentlo cap a la porta de l'esquerra.)* Sols per pocs minuts. *(Pura tanca la porta. Surt Fé.)* Deu ser el Doctor.

Fé. *(Alegre.)* No, senyoreta. Es el Marqués de Terra-roja.

Pura. ¡El Marqués!... ¿De veres es ell? *(Surt Terra-roja. Fé, fa mútis.)*

ESCENA XIII

PURA I TERRA-ROJA

Terra-roja. Si, si; jo mateix.

Pura. ¡Quina alegría!

Terra-roja. I jo també! Miréu, fa trenta set anys que'm dedico a la cassa del *bello sexo.*

paraula d'honor, fa trenta set anys; doncs bé, no tinc memoria d'haver experimentat durant aquets trenta set anys, la emoció que sento are, en aquest mateix moment, al trovarme al costat de la meva Pura, després d'una ausencia de sis setmanes.

Pura. ¿Què li ha passat durant aqueixes sis setmanes?

Terra-roja. -*R*és, vaig anar al méu pais.

Pura. A Figueres.

Terra-roja. Si, a Figueres, per a la compra d'uns terrenos.

Pura. No sé que li trobo... mes rejovenit...

Terra-roja. Si, noia, mes jove... Mirèu, fa trenta set anys que'm dedico a la cassa del *bello sexo*, doncs bé, la veritat, no crec mai haverme sentit tant jove com are.., Allí a Figueres, me va passar una aventura...

Pura. Ai còntimela.

Terra roja. ¿No serás gelosa?

Pura. Li prometo.

Terra roja. Una gran senyora, Pura, una Friné.

Pura. ¿Tant?

Terra-roja. Tant. Paraula d'honor... Jo no't diré'l nom perquè vaig jurarli que fora reservat. Puc assegurarte qu'era una gran senyora, una divinitat... La vaig veure a casa del Alcalde. Li digue que l'estimaba i li vareig suplicà que m'estimés. Ella'm contestà qu'era casada, però que si algún dia'l seu marit feia bestieses no deixaría ella de darme la preferencia.

Pura. ¡Pobre senyora!... ¿I després?...

Terra-roja. ¿Després? Espero. ¿Qué altre cosa puc fer?... Are't toca a tú, ¿a veure,

que has fet durant el temps qu'he estat fora?

Pura. ¿Qu'he fet?

Terra-roja. Si.

Pura. ¿No será gelós?

Terra-roja. No.

Pura. He anat al Skatingrin, i m'he ensejat a escriure el seu nom tot patinant.

Terra-roja. ¡Pobreta!

Pura. Mes no ho conseguí perqué vaig caure.

Terra-raja. ¡Ah!

Pura. A l'endemà, com que'm ressentía de la caiguda, vaig fer venir a un de'ls mes celebrats metges de Barcelona.

Terra-roja. Molt ben fet.

Pura. El Doctor me va dir que no fora rès, i segueix visitantme...

Terra-roja. ¡Ah!

Pura. Si, ve tots els dies...

Terra-roja. ¿I?... (*Timbre de dins.*)

Pura. I are m'ha de fer el especial favor d'amagarse, puix me sembla que's ell el qu'ha trucat. I el Doctor no es pas com vostè, es gelós, molt gelós.

Terra-roja. I m'haig d'amagar?

Pura. ¡Còm! ¿rehusa?

Terra-roja. (*Amb energìa.*) Miréu, fa trenta set anys que vaig a la cassa del *bello sexo* i jamai...

Pura. ¡Oh!

Terra-roja. (*Cambiant de tò.*) I jamai he rehussat amagarme quant ha sigut necessari.., ¿Ahont tinc d'amagarme?

Pura. (*Obrint l'armari.*) Aquí!

Terra-roja. (*Amb orgull.*) ¿Dins l'armari?

Pura. Si. aquí, o veu?

Terra-roja. Si, ja ho veig, ¿però no hi hauría algún altre lloc?

Pura. No, en aquest moment, no. Depressa, Marqués, depressa.

Terra-roja. (*Dins l'armari.*) Te suplico al menys sigui breu l'encaixonament.

Pura. ¿Que té... alguna cita?

Terra roja. No, no'n tinc cap... peró tinc por d'esfixiarme aquí dins; es evident que si'm deixes més de tres minuts, la entrego. (*Pura tanca la porta del armari.*)

Pura. (*Sola, rient.*) ¡Pobre Marqués! (*Surt Armando.*)

ESCENA XIV

PURA i ARMANDO

Armando. ¡Pura!

Pura. ¡Armando!... ¡Ah! vens bé!...

Armando. ¿Qué't passa? Sembla estàs agitada.

Pura. No falta motiu... Si ho sabíes... la teva senyora...

Armando. ¡La meva senyora!...

Pura. Havingut aquí.

Armando. ¿La meva dona ha vingut aquí?

Pura. Si, fa poc... afortunadament el cas estaba previst. Ella ha vist el malalt, fins hi ha parlat... i s'en ha anat convensuda...

Armando. ¿Convensuda?

Pura. Si, del tot. Ella està tranquila i ja no hem d'ocuparnos mes d'ella.

Armando. (*Greument.*) Ocupemnos de tú doncs.

Pura. ¿De mi?

Armando. Si, de tú.

Pura. ¿Perque'm díus això?

Armando. ¿Sabs quina idea m'ha sugerit mentres fa poc visitaba a la vella malalta?

Pura. Que li podries carregar el compte...

Armando. (*Seriament.*) No... de que potser no soc jo ton únic amor.

Pura. ¡Oh!

Armando. He pensat qu'una persona capàs d'inventar lo vell malalt per enganyar a la meva senyora, sería, si li convingués, molt capàs d'inventar una altre cosa per enganyarme a mi.

Pura. (*Reprenentlo.*) ¿Aixó, això has pensa Armando?

Armando. ¿He pensat mal, veritat?

Pura. Naturalment.

Armando. Júram'ho.

Pura. (*Estenent la mà.*) T'ho juro.

Armando. Gracies. N'estic convensut... Ia no sospitarè mes. *(Un sospir llastimós surt armari en que està amagat el Marqués.)* ¿Què es això?

Pura. ¿Què, Armando?

Armando. ¿Aquest suspir que s'ha sentit?...

Pura. Jo, res he sentit.

Armando. ¡Còm!... ¿No l'has sentit? (*Nou suspir mes llarc i llastimós que'l primer.*) ¿I are... no'l sents?...

Pura. No, no rès. (*Tercer suspir.*)

Armando. ¡Canario!... es aquí, es aquí. (*Obra*

l'armari i Terra-roja sens coneixement cau en els brassos d'Armando. Aquest el sacceja amb furor.) ¿Què hi feia vostè, què hi feia allí dins, respongui?...

Pura. ¡Armando!

Armando. ¿Qu'es això? S'ofega, s'ofega... ¡Ei! senyor, senyor. . *Li fa aspirar un frasquet. Joc d'escena. Terra roja segueix desmaiat en brassos d'Armando. Surt Fé.*

ESCENA XV

Dits TERRA-ROJA i FÉ

Fé. Senyoreta...

Pura. ¿Què vol?

Fé. La senyora del Doctor ha tornat... Es allí.

Armando. ¡La meva dona!

Pura. ¡Bon negoci! ¡I jo qu'he despedit al criat!...

Armando. ¡Estèm perduts!

Pura. ¡No estém salvats!... depressa... la bata el gorro... (*Posa al Marqués la bata i el gorro.*) Are posemlo aquí... (*A la* chaise longue.) Tú, Armando al seu costat... com si'l cuidessis... Jo en aquí com avants estaba... aixís... (*A Fé.*) Ja la pot fer entrar.

Fè. (*A la porta.*) Ja pot passar senyora... (*Surt Rosa. Fé se'n và.*)

ESCENA XVI

Dits i ROSA

(*Terra-roja en la* chaise longue.)

Rosa. (*Apart.*) ¡Ah! El meu marit...

Armando. (*Dirigintse a Rosa.*) Hola, Rosa... ¿Has tornat?

Rosa. Sí. perqué tenia de veure al senyor malalt.

Armando. ¡Ah! ¿Que no l'has vist?

Rosa. Sí... pero are al tornar a casa... (*Treu una carta de la butxaca.*)

Terra-roja. (*Tornant en sí.*) Mirin, fa trenta set anys que'm dedico... ¿Perqué m'han vestit aixís?... ¿aont soc?...

Pura. (*Baix.*) Aprop méu, calli...

Terre-roja. ¡Ah!

Rosa. (*Al seu marit.*) Are mateix al tornar a casa, he trovat aquesta carta. (*Llegint.*) »Vagi a veure si hi há vell malalt, vagihó a veure...«

Armando. ¡Aquesta es bona! Mira, aquí'l tens.

Rosa. (*Examinant al Marqués.*) No sé,'m sembla més petit...

Pura. (*Vivament.*) Es que acaba de tenir un atac de nervis.

Armando. Si... i com pots compendre, el atae l'ha encongit, l'ha arronsat. (*Aproximantse i procurant veurer al Marqués.*) Si deu ser això...

Terra-roja. (*Apart.*) ¡Aquesta veu!... ¡Qué veig!... Es la senyora a qui vaig fer l'amor a Figueres, ¡la Friné! (*Alt i treientse' l gorro.*) Senyora...

Armando. (*Posantli'l gorro.*) ¿Què li agafa are?... ¡Delira... Delira!... Mira, Rosa, es prudent t'en vagis.

Terra-roja. (*Volguent alçarse.*) Permètim, senyora, ja que tinc el gust...

Armando. (*Impedint se mogui de son lloc.*) Begui això... begui això..

Terra roja. ¡*Bueno!* però... (*Armando'l fa veure.*) ¿Qu'es això? qu'es això... (*Fent escarafalls.*)

Pura. (*Baix.*) Es aigua de Colonia.

Terra-roja. (*Brincant.*) ¡¡Aigua de Colonia!! ¡Ex!... (*S'alsa i es posa a corre. Rosa espantada devant d'ell. A Rosa.*) Senyora, recordi que a Figueres, vostè'm va dir que si algun dia'l seu marit l'enganyaba, vostè'm daría la preferencia. (*Joc d escena. Armando els separa. Rosa va cap al fondo. Terra-roja s'escapa de les mans d'Armando, reunit amb Rosa, l'agafa de la mà, i la fa fa baixar al extrem de la esquerra.*) Miri, senyora; l'enganya, l'enganya... jo li probarè.

Armando. (*Atrapant al Marquès i obligantlo a que s'agegui a la* chaise longue.) ¿Vol fer el favor de no moures d'aquí?... (*A Rosa*) Mira, creume; es prudent que t'en vagis.

Rosa. Bueno, ja m'en vaig, però a casa... (*Ab intenció.*) però a casa meva, ¿entens? (*Dirigintse al foro.*)

Terra roja. (*Apart.*) ¡Per lo vist m'espera!..

Armando. Fins a després, Rosa.

Rosa. (*Anantsen.*) Ja m'en vaig. (*Saludant.*) Senyora...

Pura. Senyora... (*Se'n va Rosa. Terra-roja abandona bruscament la* chaise longue *i se precipita a seguir a Rosa.*)

ESCENA XVII

PURA, ARMANDO I TERRA-ROJA

Terra-roja. ¡Torna a casa seva!... Me deu esperar!... «¡Ancha Castilla!»

Armando. (*Atrapantlo novament.*) Are ens toca a tots dos, senyor conquistador.

Terra roja. Dispensi, me dic Casiano, i si m'ha d'explicar alguna cosa, sigui breu... perquè tinc feina... i m'esperen... (*Se treu la bata, però's guarda'l gorro.*)

Armando. Jo he trobat a vostè dintre de el armari, senyor Casiano... vostè s'asfixiaba, i jo l'he salvat perquè era el meu deber... el meu deber professional... (*Terra-roja's treu un duro de la butxaca, i'l dona a Armando. Aquest el reusa.*) Oh! No ho dic per a això. . ja m'hauría esperat... Tota vegada que ja li ha passat el trevall, me crec amb el deber de preguntarli: ¿qu'és lo que hi feia dintre del armari?...

Terra roja. (*Treientse'l gorro, peró tenintlo a la má.*) ¿Què hi feia?

Armando. Si.

Pura. (*Baix a Terra-roja.*) (Dígueli que venía per robar la caixa.)

Terra roja. (*Baix.*) (¡Tira! Això no ho puc dirho jo.)

Pura. (*Baix.*) (¿Perquè?)

Terra roja. (*Baix.*) (No, de cap modo, mes no temi, ja la salvarè.) (*Alt.*) Miri, fa trenta set anys que'm dedico a la cassa del *bello sexo*, senyor...

Armando. Si que va començar tart.

Terra-roja. Cadescú comença com pot... la senyora es hermosa... Jo la estimava...

Armando. ¡Vostè ho confessa!...

Terra-roja. Confesso qu'he probat tots els medis per conquistarla. (*Amb dignitat.*) May he pogut conseguirho.

Armando. (*Content.*) !Ah!

Terra-roja. Li he escrit cartes, li he enviat presents, rics regals...

Pura. (*Recreiantse contre l'adgetiu.*) ¡Ah!

Terra-roja. De rès m'ha servit... M'ha tornat les meves cartes. S'ha quedat amb els regals... quan m'ha vingut la idea d'amagarme en aquell armari. Jo esperaba quedarmi fins a la una de la matinada... (*Posantse el gorro al cap.*) a la una hauría sortit, i favorescut per la foscor de la nit... ¿sab?... «¡*Ancha Castilla*!»

Pura. (*Púdica.*) ¡Verge santa!

Terra-roja. El cel no ha permés que poguès realitzar mon progecte... *R*ès, m'han pescat... i ja que la cosa es clarament vista i entesa, senyora... caballer... tinc molt gust en saludarlos. (*Se posa el sombrero sobre'l gorro, i's disposa a fer mútis.*)

Pura. Senyó... senyó...

Terra-roja. (*Reculant.*) ¿Què passa?

Pura. S'emporta'l gorro.

Terra roja. ¿El gorro?

Pura. Si... miri...

Terra-roja. Vetaquí, que'm deia a mi mateix... me sembla que'l teu cap ha sofert un desenrotllo anormal. (*Tornant el gorro.*) Pura distracció, senyora... (*Saludant.*) Senyó... (*Apart fent mútis.*) La Friné m'espera... «¡*Ancha Castilla!*» (*S'en va per la dreta.*)

ESCENA XVIII

PURA I ARMANDO

Armando. ¡Pura!

Pura. ¡Armando!...

Armando. Les paraules d'aquest home m'han tranquilitzat... ¡no sabs, Pura, el be que m'han fet les paraules d'aquest home!...

Pura. ¡Dubtaves de mi!

Armando. Les apariencies...

Pura. ¡I això que fa un quart d'hora m'havíes promés que no tindríes mes sospites!

Armando. Es cert. Mes ¿què hi vols ferhi?... Un no es mestre d'aquestes coses... ¡Mira que trovar a un home dins d'un armari!... No's pot menys que sospitar...

Pura. (*Anant a seure en la* chaise longue.) ¿A no ser aquest senyor, com ho hauríem fet? En aquell moment no teniem ningú per a fer lo paper del vell malalt, i allavores la teva senyora...

Armando. (*Anant a sentarse prop d'ella.*) Si, ho hauría descobert tot.

Pura. I en lloc d'això, ella no ha descober rès i se n'ha anat convensuda...

Armando. Per segona volta.

Pura. Es probable que amb les dos probes qu'ha fet, no dubti mes...

Armando. ¡Vida meva!

Pura. ¡Reiet méu!

Armando. Júram altre cop...

Pura. ¿Què?...

Armando. Que soc ton únic amor, i que mai m'enganyaràs.

Pura. (*Estenent la má amb fervor.*) ¡T'ho juro!

ESCENA XIX

PURA, ARMANDO I LAPERA

Lapera. (*Sortint del quarto.*) Li suplico que me dispensi, Pura; però ja li he dit que tenia amb en Recolóns una cita important i urgenta... no m'es possible esperar més temps, (*A Armando.*) Servidor de vostè... Ho sento amb l'ànima, senyora... (*Saluda i fa mútis per la dreta.*)

ESCENA XX

PURA, ARMANDO *desprès* FE

Armando. ¿Qu'es això? ¿qu'es això?

Pura. ¿Què, reiet?

Armando. ¡Déixat de reis! ¿Aquest home qu'ha sortit?...

Pura. ¿Aquest home?,..

Armando. Si; ¿acàs no l'has vist? (*Pura amb aire de no compendre'l.*). ¿Are mateix, aquí?... ¿aquell jove que s'en acaba d'anar?

Pura. Si, en efecte.

Armando. Be, ¿què vol dir això?

Pura. (*Alsantse i contrariada.*) Jo t'ho anava a preguntar.

Armando. (*Alsantse.*) Me sembla que no' es a mi.

Pura. (*Toca'l timbre.*) Are ho veurèm. (*Surt Fé per la dreta.*)

Fè. Senyoreta...

Pura. ¿Qui es aquest jove que s'en acaba de anar?

Fé. ¿Aquell jove?

Pura. Si, si... aquell jove... ¿qui es? Respongui.

Fé. Suplico a la senyoreta qu'em dispensi...

Pura. Allavores contesti, després ja ho veurèm.

Fé. Aquell jove es el méu promès. Jo l'havía fet amagar, perquè sé que aquestes coses disgusten a la senyoreta...

Pura. ¿Ja ho sents, Armando? (*Armando queda fret.*)

Fé. ¿Me perdona, senyoreta?

Pura. Per aquest cop, si; mes que semblant cosa no's torni a repetir a casa meva.

Fé. Pot estar tranquila... Li prometo que semblant cosa no's presentarà mai mes, mai mes, ¡mai mes! (*Mútis.*)

Pura. (*Examinant a Armando que continua fret.*) ¿Desconfiança encare?...

Armando. Si, ¡Amb quin gust pegaría are jo!...

Pura. (*Amb aire de víctima.*) Home, ben clar has sentit lo que ha dit la Fé, ben clar ho has sentit. (*Pura va a seure prop del vetllador.*)

Armando. Si, ja ho he sentit... mes lo que acaba de dir la Fé no es suficient... no basta... una sola cosa podria convençem plenament... una sola cosa... ¿Comprens?... (*Armando anat a seure devant de Pura.*)

Pura. ¿Una cosa?

Armando. Júraho per tercera vegada...

Pura. (*Amb el mateix gesto e igual fervor.*) ¡T'ho juro! (*Surt Recolóns.*)

ESCENA XXI

Dits i RECOLÓNS

Recolòns. (*Sortint del quarto*) Pula...dispenzim... ja li he dit que no podía espelal gaire temps... com que tinc una cita amb em Lapela... (*A Armando*) Zenyó, dispenzi si he molestat... no's moleztin per mi, els hi plego...

Armando. ¿Qui es aquest microbi?

Recolòns. Zenyó,'m dic Lecolóns, zab? Lecolóns.

Armando. (*Amenassantlo. a puntades de peu, Recolóns fa mutis.*) ¡No se com!...

Recolóns. (*Surtint.*) ¿Amenasas a mi?...

Armando. (*Amenassantlo altre cop, i fent mútis Recolóns.*)

Recolòns. (*Surtint.*) A mi? A mi?...

Armando. ¡Si no se'n và el pulvorisso! (*Mateix joc, fent mutis Recolóns i tornant a sortir.*)

Recolòns. Zulti, zulti a fola i veulà.

Armando. (*Segueix el joc.*) ¡Mal llam!...

Recolòns. (*Surtint.*) Abaix l'espelo, abaix. (*Al tirarli Armando quantsevol obgecte.*) ¡Ai! (*Mutis.*)

ESCENA XXII

ARMANDO *i* PUPA

Armando. (*Furiós.*) ¿I bè, senyora?...

Pura. (*Alsantse i dirigintse a l'esquerra amb veu molt dolça.*) ¿I bé, Armando?

Armando. (*Desesperat.*) ¡Com, i bé!!! (*S'avansa a ella amenassador.*)

Pura. ¿Amenasses are?...

Armando. (*En el colmo de la desesperació*) Si, senyora, si, i m'en vaig, a fi d'evitar, que desesperat, aixó acabi malament, ¡molt malament! (*Dòna cops de peu a terra, clou els punys amb ademán de pegaar; després se dirigeix al foro com si se'n anés.*)

Pura. (*Felissa, plena de goig.*) ¡Al fí es gelós! ¡es gelós!

Armando. (*Casi a la porta, detenintse.* ¡Cóm!

Pura. Prou m'ha costat, però al fi ho he lograt... ¡Es gelós! es gelós!

Armando. (*Baixat.*) ¿Que t'ha costat, dius?

Pura. ¡Oh! si, mes no'm sab gréu, ni m'en arrepenteixo. He fet sortir un jove del mèu quarto *toilette*... Un altre del menjador...

Armando. I'l del armari que't descuides, fan tres...

Pura. (*Amb exaltació.*) Te'n hauria fet sortir cent, t'en hauria fet sortir mil... ¿Què vols qué hi fassi?... Jo soc aixís, Armando... no crec amb l'amor sens la gelosía... i m'havia jurat a mi mateíxe de ferte tornar gelós. Are ja ho ets... n'estic certa. ¡Ah! i volies pegarme...

Armando. ¡Oh! no!...

Pura. Si, si... feies aixís. (*Patejant.*) ¡Ja soc felís! ¡soc ditxosa! No anhelaba altre cosa, reiet méu, me pots creure.

Armando. (*Amb ternesa.*) ¡Pura meva!

Pura. ¡Amor méu!... (*S'abrassen al mateix temps que surt Fé per la dreta.*)

Fé. ¿Si destorbo?... Senyoreta, la senyora del Doctor ha tornat, i pretént venre al malalt!

Armando. ¡Vàlguem sant Tomé gloriós!
(*Obra totes les portes com si busqués algú.*)

Pura. ¿Però què fas?

Armando. Dòna, miraba si encare quedaba algú...

Pura. ¡Oh!...

Armando. Per fer el malalt.

Pura. Desgraciadament no hi hà ningú mes. Mes res hi fa, tinc una pensada. Depressa... el gorro, la bata...
(*Pura i Fé ajuden a Armando a posarli la bata i el gorro.*)

Armando. Comprene, comprenc... al menys emboliqueume be, qu'ella no'm pugui reco neixer...

Pura. Ageute en la *chaise longue*, jo al teu costat, cuidant al tiet. ¿Estèm? *Si.* (*A Fé.*) Ja la pot fer entrar. (*Fé fa mutis.*)

Armando. Escolta, Pura; m'has jurat que aquells tres fulanos...
(*Surt Rosa.*)

ESCENA XXIII

Els mateixos ROSA *després* TERRA-ROJA

Rosa. (*A Pura.*) Perdoni, senyora, mes jo no puc veure al seu apreciable tío, sens pendrem el mes viu interés per a la seva salut, i com sé que'l méu marit es un burro...

Armando. (*Apart.*) ¡Eh!

Rosa. M'he permés recomenarli un altre metge; un de'ls mes afamats metges de Barcelona. (*Anant a la porta.*) Entri, estimat Doctor; li suplico. Passi, passi.
(*Surt Terra-roja de vell Doctor.*)

Terra roja. Aqui em té, senyora, aqui'm té.

Pura. (*Apart.*) ¿Qu'es aixó?

Rosa. (*Mirant a Armando.*) ¡Ah! pobre senyó!... (*Apart.*) Are'm sembla mes gros que l'últim cop qu'he vingut.)

Pura. (*Vivament.*) Es qu'acaba de tenir un altre atac.

Rosa. (*A Terra-rojá.*) Míril, estimat Doctor: li suplico, miril bé.

Terra-roja. ¡Ah! ah! are me toca a mi de visitarte, ha arrivat mon torn... (*Examinant a Armando.*) ¡Ah! *pícaro* malalt!

Armando. ¿Com?

Terra-roja. Mirin, fa trenta set anys que'm dedico a la casa... (*Corretgintse.*) a la cassa de malalts i jamai n'havia vist un tant tuno com aquest. (*Aproximantse a Armando.*) Aparti les mans d'aqui que'l tinc d'auscultar.

Armando. Es inùtil.

Terra-roja. No es inútil, es necessari... lo principal es l'auscultació. (*Dant a Armando molts cops de pnny.*) Vamos, estigui quiet, no s'arronsi! ¡El tinc d'auscultar! ¡vaja! vaja!... *quieto*, ¿sent?

Armando. (*Procurant defensarse.*) ¡Ep! ep! vostè fa mal!

Terra-roja. Es pe'l seu bé. (*Pren una ampolla de la taula i li fa veure.*) Begui això!

Armando. (*Després d'haverne begut un xic i fent escarafalls.*)¡Ex!... ¿Qu'es això?

Terra-roja. (*Havent triunfat.*) ¡Es aigua de Colonia! Mentrestant, (*Toca'l timbre. Surt Fé.*) el meu apotecari?... Ja ha arrivat el meu apotecari?

Fè. Si, senyor; are mateix.

Terra-roja. Qu'entri doncs. (*Surt Pep, caracteritzat d'apotecari.*)

Pep. Un servidor de vostès, l'apotecari!

Terra-roja. Miris be aquest malalt, senyó apotecari; me sembla qu'ha estat mal tractat...

Pep. (*Mirant a Pura.*) Rès fora d'estrany, per què aprop d'ell hi hà una persona qu'es molt *rata*, molt *rata*!

(*Auscultant a Armando i dantli cops de puny.*) No's bellugui.

Armando. ¡Home, vostè pega!

Pep. Es pel seu bé. «Quan cou cura...» ¡Bravo! Ja veig la cosa...

Terra-roja. (*Apart.*) ¿Qué haurà vist?

Pep. Te la melsa capgirada.

Pura (*Aguantantse'l riure.*) ¡Ja n'hi hà prou! Senyora, es inútil anar mes lluny. Vostè ve a buscar al séu marit i té vostè molta rahó. (*A Armando.*) Aixequis, Doctor i tórnim la bata i el gorro.

Armando. (*Alsantse. A Rosa.*) Rosa, Rosa meva, t'haig de dir...

Terra-roja. Li han dit que torni la roba.

Pep. La bata i el gorro. (*Armando's treu la bata i el gorro. Pep s'apodera d'aquestes prendes i se les posa.*)

Armando. Rosa, t'asseguro... te tinc de dir...

Rosa. Rès, a casa ja'n parlarèm, senyor Riudols.

Pep. Si, amarc.

Rosa. Dònguim el bras i anèm. (*Armando li dona'l bras.*)

Armando. (*Excusantse.*) Senyora... senyó...

els suplico que'm dispensin... un malalt m'espera... un vell atxacòs que té una neboda...

Rosa. ¡Cóm un'altre!

Armando. No, no... ¡no te cap neboda no'n tè cap, no'n tè cap! (*S'en van per la dréta, seguits de Fé.*)

ESCENA ULTIMA

PURA TERRA-ROJA I PEP

Terra-roja. ¡I bé! ¿I jo?

Pura. (*Sentada a la* chaise longue.) Vostè, Doctor, se quedarà al més costat. ¿Li sab greu?

Terra-roja. (*Agenollantse devant de Pura.*) ¡Que'm té de saber greu, santa cristiana! (*Amb tendresa.*) ¡Pura!

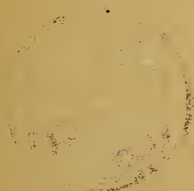
Pura. (*Igual.*) ¡Armando!...

Terra-roja. Noia, jo no'm dic Armando. Me dic Cassiá, Casia no... tornèm a comensar, ¡Pura!...!

Pura. ¡Casiano! (*El mateix joc que al comensament del acte. Pep que s'ha posat la bata i el gorro ofereix cómicament pasta de* guimove *a Terra-roja.*)

Terra-roja. (*Molt alegre*) «¡Ancha Castilla!» «¡Ancha Castilla!»

TELÓ

Preu: 0'50 Ptes. -- N.° 117